

Churchill emlékezete

2015 január 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A huszadik század legmonumentálisabb és legemlékezetesebb gyászszertartásával, jóval több mint száz ország állam- és kormányfőinek jelenlétében búcsúzott Anglia az ötven éve elhunyt Winston Churchillt?!

„Már-már olybá t?nt, mintha nem is egy személyt temetnének, hanem az angol történelmet kísérnék utolsó útjára,

amelynek utolsó, dicső fejezetét maga Churchill írta. A Westminster Apátságba vagy a Szent Pál-székesegyházba, Nelson és Wellington mellé akarták temetni, amit azonban megtiltott.” E mondatokkal fejezi be remek történelmi bestsellerét Sebastian Haffner, aki német íróként egyértelmű rokonszenvvel és rendkívüli nagybecsüléssel írt az angol államférfiről, ám nem hallgatva el nagy hibáit, tévedéseit sem.

Talán még sokan emlékeznek rá, hogy 2002-ben a BBC szavazásán egymillió néző voksai alapján a „nagy britek” (Great Britons) százas listáján Sir Winston Churchillt választották a legnagyobbaknak. Noha a szavazók többsége már aligha látta-hallotta „élben” a fél évszázaddal korábbi politikust, úgy látszik, a második világháborúban játszott kiemelkedő szerepe – Anglia megmentése a vereségtől és a szegénytől –, egyedülálló, színes személyisége és megjelenése (fekete kalap, kabát, sétatob, szivar a szájában, V betű formájú ujjai) kitörölhetetlen az angolok emlékezetéből. És nem csak az övékéből. „Churchill és Hitler mindenképpen a legutóbbi háború drámai szakaszának két főszereplője volt, még ha Roosevelttel és Sztálinnal játszotta is a döntő szerepet a háború epikus szakaszában, a végén” – írja John Lukacs magyar-amerikai történész, a második világháborús kutatások egyik legnagyobb szaktekintélye.

Érdekes, hogy Churchill sok évvel túlélte mindhármat, mégsem lehet mondani, hogy föléjük kerekedett volna. Ellenkezéleg! Gondoljunk csak arra, hogy a második világháború utáni nagyhatalmi rendezésről tárgyaló 1945. júliusi, potsdami konferencia – ahol Churchill minden lényeges kérdésben kudarcot vallott az egységesen fellépő Sztálin, Truman duóval szemben – másnapján a konzervatív párt vereséget szenvedett a brit parlamenti választáson, és Churchill öt év után kénytelen volt távozni a miniszterelnöki posztról – gyakorlatilag győzelme pillanatában bukott meg.

A felesége akkor azt mondta neki: „Titkon talán áldás is ez.” Mire? szokásos epés stílusában ezt válaszolta: „Meg kell adni, ügyesen titkolják.” A nagy harcos ugyanis – akinek leghíresebb felesége minden idők egyik legnagyobb angol hadvezére, John Churchill, Marlborough első hercege volt – hetvenévesen sem akarta abbahagyni a küzdelmet. De most már nem a legyőzött Hitler volt a fő ellensége, hanem az addigi szövetséges, Sztálin, akivel szemben elsőként hirdette meg a hidegháború doktrínáját.

Churchill kétségkívül megmentette Angliát, amikor 1940 májusában miniszterelnök és egyben honvédelmi miniszter lett. Kétséget sem hagyott afelől, hogy a vezetése alatt álló ország minden erővel harcolni fog a hitleri Németország ellen. A londoni parlament alsóházában május 13-án elmondott első miniszterelnöki beszédében

nem ígérhetett mást, csak „vért, küszködést, könnyeket és verejtéket”, s kijelentette: a brit kormány politikája a háború, célja pedig a győzelem, mindenáron. Az ő vezetésével Nagy-Britannia kerekben egy éven át, Franciaország 1940. június 22-i kapitulációjától Szovjet-Oroszország 1941. június 22-i német megtámadásáig – teljesen egyedül s kétségkívül elszántan és hősiesen harcolt a nyomasztó túlerőben levő Harmadik Birodalom ellen. Hogy Hitler nem hódította meg egész Európát, abban Churchillnek oroszlánrésze volt – miként abban is, hogy a másik ördögi hatalom vezére, Sztálin viszont amerikai és angol asszisztenciával elfoglalta és szovjetizálta Európa keleti felét.

Churchill öreg napjaira mindenki által tisztelt, kitüntetésekkel elhalmozott, ráadásul – könyvei és előadásai busás honoráriumából – gazdag ember lett, 1953-ban megkapta a Térdszalagrend lovagja címet a Sir előnévvel együtt és az irodalmi Nobel-díjat A második világháború című, monumentális művéért. És az is megadott neki, hogy 1951–55 között még egyszer miniszterelnök lehetett. Élő politikusnak még soha nem volt része akkora ünneplésben, mint amilyenben neki nyolcvanadik születésnapja alkalmából, a lemondása előtti estén pedig maga a királynő járt nála vendégségben, ami példátlanul nagy megtiszteltetés volt.

A még tíz évig élő, idős és beteg Churchillnek azonban meg kellett élnie és látnia – ami súlyos depresszióval töltötte el –, hogy szeretett hazája és a Brit Birodalom, amelynek katonai, politikai és szellemi-írói szolgálatának szentelte életét hat évtizeden át, hogyan korcsosult el, gyengült meg, bomlott szét a második világháború utáni évtizedekben. Hosszú fizikai-szellemi hanyatlás és haláltusa után, 1965. január 24-én, kilencvenegyedik évében halt meg, s állítólag ezek voltak utolsó szavai: „Úgy untat ez az egész.”

Faggyas Sándor – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló